

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זי"ע א
המעשה עם הבחינות

מעשה ט'
מתכם ותם (5)
גליון 112

שבת שלום, קוראים יקרים!

להנצל מהענשים והיסורים המרים של הלא טוב, וזכה גם הוא בסוף להאמין בה' ובצדיקים.

רבנו בא ללמד אותנו שהחכמות הם סתם שקר ואחיות עינים, ובאמת "אין חכם בעולם כלל", ורק ה' יתברך הוא "יהיב חכמתא לחימין". החכמה לא תלויה בראש טוב או בהבנה מיוחדת, אלא ה' יתברך חולק מחכמתו האינסופית למי שעושה רצונו בתמימות, כמו שאמר: ובאמת, אחר כל החכמות, אפלו מי שיודע חכמות באמת, אחר כל החכמות צריך להשליך כל החכמות ולעבד את ה' בתמימות בפשיטות גמור בלי שום חכמות וזה היא החכמה הגדולה שבכל החכמות, לבלי להיות חכם כלל פי באמת אין חכם בעולם כלל, ואין חכמה ואין תבונה נגידו יתברך'. (ליקוטי מוהר"ן תנינא תורה מד)

אשרינו שזכינו לצדיק נורא כזה, שמלמד אותנו למוזים ועצות פאלה שעל ידם לא יאבד תוחלתנו לעולם, ונזכה לחיים טובים אמתיים ותמימים, אמן.

שבת שלום ומברך!

הנה הגענו לפרק האחרון של המעשה מתכם ותם. לאחר שלוינו אותם במסע חייהם, ראינו לאן הגיעו החכם וחברו, שנפלו לעמק עמק הלא טוב שרק יכול להיות, ורק התם בתמימותו הגדולה ובכח הצדיק הגדול שהאמין בו בתמימות, יכול היה להוציא אותם משם.

כמו במעשה, כך אצל כל אחד ואחד יש את החכם הליץ, הכופר, בתוכנו שאם נלך אחריו בדרך אפשר ח"ו להגיע לאן שהוא הגיע. ולא רק מהחכם שבתוכנו צריך להשמר, אלא גם מחברים חכמים (לא טובים) צריך להזהר מאד, כמו שאנו רואים שהחכם הטעה גם את החכם שהמלך שלח, עד שהתדרדר אתו ביחד לשאול תחתיות.

והתם שהלך בתמימות לארץ כל הדרך, אשרי לו ואשרי חלקו, שהחזיק באמונתו, ודבק בצדיק והלך בעצתו. הוא היה חבר נאמן ואמתי, שבזכות שהיה לחכם חבר תם כזה, זכה בסוף

ראה תמימותי למה
שהביא אותי, לגדולה כזו-
ואל מה חכמתך הביאה אותך

מזה נספר
אחר-כך

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה ט' מחכם ותם (5)

שספּרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א - (בלשה"ק)

ויעצה לו אשתו לשלח עבור הבעל-שם. ושלח אחריו. ובא הבעל-שם ונתן לו קמיעות ושמירות ואמר לו, שעתה לא יפחד כלל, והיה לו אמונה גדולה בזה.

והיו יושבים עוד החכם והתם הנ"ל, ושאל החכם אותו: על מה נפחדת כל-כף? אמר לו: בשביל הנ"ל, ששלח אחריו. שחק ממנו: אתה מאמין, שיש טייוול?

השיב לו: ואם-כן מי הוא זה ששלח אחריו? ענה החכם ואמר: בודאי זהו אחי, שרצה שיתראה עמי, ושלח אחרי במרמה זו.

שאל אותו התם: אם-כן איך עבר על כל הווארטש? השיבו: בודאי שחד אותם, והם אומרים במרמה ושקר, שלא ראו אותו כלל.

בתוך כך חזר ובא אחד ואמר כנ"ל, שהטייוול שלח אחריהם. והתם לא נזדעזע עתה, ולא היה לו שום פחד כלל מחמת השמירה של הבעל-שם, כנ"ל.

ענה ואמר להחכם, עתה מה אתה אומר? אמר: אודיע לך, שיש לי אח, שהוא עמי בכעס, ועשה מרמה זו כדי להפחיד אותי. ועמד ושאל לאותו שבא בשבילם: ומה הוא דמותו של זה ששלח אחריו? איזה פנים יש לו ואיזה מראה יש לשערות שלו וכיו' וכיוצא. השיב לו: כך וכך.

ענה החכם ואמר: ראה, זה הוא מראה אחי הנ"ל. אמר לו התם: התלך עמם? השיב: הן, רק שתתן

ענה החכם ואמר: מאחר שאתה הוא חברי התם, מזה נספר אחר-כך; לעת עתה תן לי משפט על שיהכו אותי, שאלו: למה? השיבו: בשביל שדברתי על הבעל-שם, שהוא שקר ומרמה גדולה.

ענה התם המיניסטר ואמר: עדין אתה אויז בחכמות שלך? ראה: אתה אמרת שאתה יכול לבוא על שלי בקל, ואני לא אוכל לבוא על שלך; ראה, שאני כבר באתי על שלך, כנ"ל, ואתה עדין לא באת על שלי, ואני רואה, שזה קשה יותר, שאתה תבוא על תמימות שלי.

ואף-על-פי-כן, מחמת שהיה מכיר בו מכבר בגדלתו, צוה לתת לו בגדים להלבישו, ובקשו שיאכל עמו.

בשעת אכילתם התחילו לדבר יחד. התחיל החכם להוכיח לו דעתו הנ"ל, שאין מלך כלל. גער בו התם המיניסטר: הלא אני בעצמי ראיתי את המלך; השיב לו החכם בשחוק: אתה יודע בעצמך, שזה היה המלך? אתה מכיר אותו ואת אביו ואת זקנו שהיו מלכים? מאין אתה יודע שזה מלך? אנשים הגידו לך שזה מלך, ורמו אותך בשקר. וחרה להתם מאד מאד על דבר המלך על שהוא כופר במלך.

בתוך כך בא אחד ואמר: העזאזל, דהינו הטייוול שלח אחריכם. ונזדעזע התם מאד מאד, ורץ וספר לאשתו בפחד גדול באשר שהנ"ל שלח אחריו.

עמי איזה אנשי-חיל, שִׁיהיו זלאגא כְּדֵי שְׁלֹא יִצְעֲרוּ
אוֹתִי. וְנָתַן לוֹ זְלֹאגָא.

וְהִלְכוּ הַשְּׂנֵי חֲכָמִים הַנִּ"ל עִם אוֹתוֹ הָאִישׁ שְׁבָא
בְּשִׁבְלֵם, וְחִזְרוּ הַחֵיל. וְשָׂאֵל אוֹתָם הַתָּם
הַמִּינִיסְטֵר: הֵיכֵן הֵם הַחֲכָמִים הַנִּ"ל? הַשִּׁיבוּ, אֵינָם
יֹודְעִים כָּלֵל אֵיךְ נִעְלָמוּ.

וְהַנִּ"ל (הֵינּוּ הַטִּייוֹול) חָטַף אוֹתָם, אֶת הַחֲכָמִים הָאֵלוּ
הַנִּ"ל, וְהִבִּיא אוֹתָם אֶל רֶפֶשׁ וְטִיט, וְשָׁם הָיָה יוֹשֵׁב
הַטִּייוֹול עַל כֶּסֶא בְּתוֹךְ הַרֶפֶשׁ, וְהִשְׁלִיכוּ אֶת
הַחֲכָמִים הַנִּ"ל בְּתוֹךְ הַרֶפֶשׁ. וְהַרֶפֶשׁ הָיָה עֵב וְדָבוּק
כְּמוֹ דָּבֶק מִמָּשׁ, (שְׁקוּרִין קָלִי), וְלֹא הָיוּ יְכוֹלִים לְזוּז
עֲצָמוֹן כָּלֵל בְּתוֹךְ הַרֶפֶשׁ,

וְצִעֲקוּ (אֵלוּ הַחֲכָמִים לָאֵלוּ שְׁהִיוּ מִיִּסְרִים אוֹתָם, דִּהֵינּוּ הַטִּייוֹול
וְאֲנָשִׁיו): רְשָׁעִים! עַל מָה אַתֶּם מִיִּסְרִים אוֹתָנוּ? וְכִי יֵשׁ
טִייוֹוִיל בְּעוֹלָם? אַתֶּם, רְשָׁעִים, מִיִּסְרִים אוֹתָנוּ בַּחֲנָם
(כִּי אֵלוּ הַחֲכָמִים הַנִּ"ל עֲדִין לֹא הֶאֱמִינוּ, שְׁיֵשׁ טִייוֹוִיל, רַק אָמְרוּ
שְׂאֲנָשִׁים רְשָׁעִים מִיִּסְרִים אוֹתָם בַּחֲנָם).

וְהִיוּ מְנַחִים אֵלוּ הַשְּׂנֵי חֲכָמִים בְּתוֹךְ עֲבֵי הַרֶפֶשׁ,
וְהִיוּ חוֹקְרִים מַה זֹאת: אֵין זֹאת, רַק שְׂאֲנָשִׁים
פּוֹחֲזִים, שְׁהֵינּוּ מִתְקוּטְטִים עִמָּהֶם אִיזָה פֶּעַם,
וְעַתָּה הֵם מִיִּסְרִים אוֹתָנוּ כְּלֶכְפָּה. וְהִיוּ מִתִּיִּסְרִים שָׁם
בְּעֵנּוּיִים גְּדוֹלִים כְּמָה שָׁנִים.

פֶּעַם אַחַת עָבַר הַתָּם הַמִּינִיסְטֵר הַנִּ"ל לְפָנַי בֵּית
הַבַּעַל־שָׁם, וְנִזְכַּר בַּחֲבֵרוֹ הַחֲכָם, וְנִכְנַס אֶל הַבַּעַל־
שָׁם, וְהָטָה עֲצָמוֹ אֵלָיו כְּדָרְךָ הַשָּׂרִים, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ
אִם אֶפְשָׁר שְׁיִרְאֶה אוֹתוֹ (הֵינּוּ אֶת הַחֲכָם הַנִּ"ל) וְאִם יוֹכֵל
לְהוֹצִיא אוֹתוֹ מִשָּׁם.

וְאָמַר אֶל הַבַּעַל־שָׁם: הַאֲתָם זוֹכְרִים אֶת הַחֲכָם,
שְׁשִׁלַּח הַטִּייוֹול וְנִשְׂאוּ, וּמֵאוֹתוֹ הַיּוֹם לֹא רְאִיתִיו?

הַשִּׁיבוּ: הֵן. וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ, שְׁיִרְאֶה לוֹ מְקוֹמוֹ וְיוֹצִיא
מִשָּׁם.

וְאָמַר לוֹ הַבַּעַל־שָׁם: בּוֹדֵאי אֲנִי יְכוֹל לְהִרְאוֹת לָךְ
מְקוֹמוֹ וְלְהוֹצִיא, רַק שְׁלֹא יִלְכוּ כִּי אִם אֲנִי וְאַתָּה.
וְהִלְכוּ יַחַד.

וְעָשָׂה הַבַּעַל־שָׁם מַה שְׁיָדַע, וּבָאוּ לְשָׁם, וְרָאָה,
שֶׁהֵם מְנַחִים בְּעֵבֵי טִיט וְרֶפֶשׁ. וְכִשְׁרָאָה הַחֲכָם אֶת
הַמִּינִיסְטֵר, צָעַק אֵלָיו: אַחִי! רְאֵה, שֶׁהֵם מִכִּים
וּמַעֲנִים אוֹתִי כְּלֶכְפָּה הַרְשָׁעִים הִלְלוּ בַּחֲנָם.

גָּעַר בּוֹ הַמִּינִיסְטֵר: עֲדִין אַתָּה אוֹחֵז בַּחֲכָמוֹת שְׁלָךְ
וְאֵין אַתָּה מֵאֲמִין בְּשׁוֹם דָּבָר, וְלִדְבָרֶיךָ אֵלוּ הֵם
אֲנָשִׁים? עַתָּה רְאֵה; הֲלֹא זֶה הוּא הַבַּעַל־שָׁם, שְׁהֵייתָ
כּוֹפֵר בּוֹ, וְהוּא דִּיקָא יְכוֹל לְהוֹצִיאָכֶם (וְהוּא יִרְאֶה לָכֶם
הָאֲמֵת).

וּבִקֵּשׁ הַתָּם הַמִּינִיסְטֵר הַנִּ"ל מִן הַבַּעַל־שָׁם
שְׁיִוֹצִיאֵם, וְיִרְאֶה לָהֶם, שְׁזָהוּ טִייוֹוִיל וְאֵינָם אֲנָשִׁים,
וְעָשָׂה הַבַּעַל־שָׁם מַה שְׁעָשָׂה, וְנִשְׂאָרוּ עוֹמְדִים עַל
הַיִּבְשָׁה, וְלֹא הָיָה שָׁם רֶפֶשׁ כָּלֵל, וְאֵלוּ הַמִּזִּיקִים
הַנִּ"ל נִעְשׂוּ עִפְרָא בְּעֵלְמָא. אֲזַ רְאֵה הַחֲכָם הַנִּ"ל
וְהִכְרַח בְּעַל כְּרַחוֹ לְהוֹדוֹת עַל הַכֹּל שְׁיֵשׁ מִלָּךְ וְכוּ'.

עַל זֶה הַמַּעֲשֶׂה נֶאֱמָרָה הַתּוֹרָה (עֵין לְקוּטִי מוֹהַר"ו, חֶלֶק ב', סִימָן י"ט) הַמְדַבֵּרָת
מִחֲכָמוֹת וּתְמִימוֹת, שְׁעֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת הוּא רַק תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, וְעֵנְנֵן
עֲמֻלָּה, שְׁהָיָה חָכֶם וְכֹפֵר בְּעֵקֶר וְכוּ' עֵין שָׁם עַל פֶּסוּק (מִשְׁלֵי כ"ד): שְׁבַע"י
יִפְלֵ" צִדִּיק" וְקָם" סוֹפֵי תְבוֹת עֲמֻלָּה"ק.

כִּי עֵקֶר כָּל הַנְּפִילוֹת הֵם עַל־יְדֵי חֲכָמוֹת וְכוּ', עֵין שָׁם. גַּם אֲגַג מְזַרַע
עֲמֻלָּה אֶרֶץ־עַל־פִּי שְׁרָאָה מִפְּלִתוֹ בְּשַׁעָה שְׁבָא שְׁמוּאֵל אֲצֵל שְׂאוּל לְהַרְגוֹ,
עֲדִין לֹא הָיָה מֵאֲמִין. כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (שְׁמוּאֵל א ט"ו): וַיִּלְךָ אֲגַג מִעֲדֻנוֹת וּתְרַגֵּם
יּוֹנָתָן: מִפְּנֵקָא, כִּי עֲדִין לֹא הֶאֱמִין בְּמִפְּלִתוֹ, עַד שְׁרָאָה בְּעֵינָיו סוֹף
מִפְּלִתוֹ, אֲזַ: וַיֹּאמֶר: אֲכַן סָר מִר הַמְּנוֹת, כִּי עַד עַתָּה לֹא הֶאֱמִין. (שִׁים עֵינֵיךְ
עַל הַמַּעֲשֶׂה, וְתִבִּין פְּלֵאי פְּלֵאוֹת): וְאִם הַתְּפִלָּה אֵינָה כְּרָאוּי, הוּא מְנַעַל בְּשִׁלְשָׁה
קְצוֹוֹת, וְהִבּוּ.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה ט' (5) - מחכם ותם (סוף)

- זהו אחי שהוא כועס עלי.
- ט. מה עשה הטייויל לחכמים ?
- הכה אותם הכה ופצוע.
- חטף אותם והביאו אותם אל רפש וטיט.
- דחף אותם מביתו של התם ונעלמו.
- י. מה צעקו החכמים מתוך הרפש ?
- שאין מלך בעולם כלל.
- שהם רוצים לעשות תשובה.
- רשעים, על מה אתם מיסרים אותנו.
- יא. החכמים האמינו שיש טייויל בעולם ?
- אחרי שראו שהם מייסרים אותם, האמינו.
- לא האמינו שיש טייויל, רק אמרו שאנשים רשעים מיסרים אותם בחנם.
- האמינו שיש טייויל, רק אלו שמייסרים אותם, הם אנשים רשעים.
- יב. מה נזכר התם כשעבר לפני בית הבעל שם ?
- שיש צדיק אמיתי בעולם.
- שפעם היה עושה מנעלים עם 3 קצוות.
- בחבירו החכם.
- יג. מה ביקש התם מהבעל שם ?
- שיראה לו את מקומו של החכמים.
- שיוציא את החכמים משם.
- שתי התשובות נכונות.
- יד. מה צעק החכם כשראה התם (המיניסטיר) ?
- ראה שהרשעים מכים ומענים אותי כ"כ.
- ראה שאין טייויל בעולם.
- ראה שאין מלך בעולם.
- טו. בסוף הודה החכם שיש מלך בעולם ?
- לא הודה כלל.
- הודה לדבריו.
- הוכרח בעל כרחו להודות.
- טז. מה אתה לומד מהסיפור ?
- שצריך לבקש מהש"י לזכות להיות תם.
- שקשה לחכם להיות תם.
-
- א. מה אמר עוד התם לחכם חבירו ?
- שאני באתי על שלך (לחכמה).
- שאתה לא באת על שלי (לתמימות).
- שתי התשובות נכונות.
- ב. מה עוד אמר התם לחכם חבירו ?
- שיותר קשה שאתה תבוא על תמימות שלי.
- שיותר קשה לתם לבוא לחכמת החכם.
- שקשה לחכם להיות תם, וקשה לתם להיות חכם.
- ג. מה ענה התם כשהחכם אמר שאין מלך כלל ?
- גער בו הלא אני בעצמי ראיתי את המלך.
- אמר לו בשקט, אני בעצמי ראיתי המלך.
- שיעזוב את ביתו מיד.
- ד. מי שלח אחרי החכם והתם כשישבו ודברו ?
- המלך.
- הבעל שם.
- העזאזל (הטייויל).
- ה. מה נתן הבעל שם לתם ומה אמר לו ?
- נתן לו ספר יקר ואמר לו שילמד בו.
- נתן לו קמיעות ושמירות, ואמר לו שעתה לא יפחד כלל.
- נתן לו מעות ואמר לו שיתן צדקה ולא יפחד
- ו. מה אמר החכם מי הוא זה ששלח אחרינו ?
- זהו הטייויל.
- זהו שליח של המלך.
- זהו אחי.
- ז. למה לא פחד התם בפעם השניה שהטייויל שלח אחריהם ?
- כי בפעם הראשונה לא קרה כלום.
- כי החכם אמר לו שלא צריך לפחד.
- כי קיבל שמירה מהבעל שם.
- ח. מה אמר החכם לתם בפעם השניה ששלח אחריהם הטייויל ?
- זהו הטייויל והוא רוצה להפחיד אותי.
- זהו שליח של המלך ששונא אותי.

וְהִכְרַח בְּעַל כְּרָחוּ לְהוֹדוֹת עַל הַכֹּל שֵׁישׁ מֶלֶךְ - בְּהַצְלָחָה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 - או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72